

[Finansministeren.]

ærede medlem ikke forveksle sig selv med rigsdagen; det skal vi allesammen være varsomme med, selv de mest kendte af os. Jeg ved ikke, hvor mange af udvalgets medlemmer der ønskede datoen forskudt; det har jeg ikke fået nogen tilkendegivelse af. (*Bertel Dahlgaard*: Det blev ikke opklaret, der kom ikke nye møder!). Nej, men hvis det ærede medlem havde haft i sinde at give til kende, at rigsdagen eller dens flertal ønskede noget sådant, så kunne han jo også have henvendt sig til udvalgets formand og bedt om nye møder. Jeg må have lov at sige, at når man fra de to ærede medlemmers side lader en to-tre måneder gå uden at bede om nye møder i udvalget, så har jeg svært ved at forstå forargelsen over ventetiden, men den kan måske, for at blive i det ærede medlem hr. H. C. Hansens sprog, skrives på det sene tidspunkts konto.

Må jeg sige, at jeg kan ikke give tilsagn om, at der kommer et lovforslag om husholdningsrådet i næste rigsdagssamling. Det er nemlig i rigsdagssamlingen 1953—54, at denne lov udløber.

Formanden: Det ærede medlem hr. H. C. Hansen har ordet for en kort bemærkning.

H. C. Hansen: Jeg vil gerne tage ordet for en kort bemærkning, når jeg har hørt det ærede medlem hr. Himmelstrup.

(Kort bemærkning).

Himmelstrup: Jeg har jo haft den, jeg var lige ved at sige tvivlsomme fornøjelse at være formand for dette udvalg. Jeg tror, forslaget blev fremsat her den 23. januar. Det kom til første behandling umiddelbart efter og gik i udvalg. Vi holdt en række udvalgs-møder, og jeg vil ikke lægge skjul på — det mener jeg jeg har ret til at sige —, at da vi nåede omkring slutningen af februar måned — vi havde holdt det sidste møde den 27. februar —, var det min mening at slutte udvalgsarbejdet. Det har jeg tilkendegivet på rette sted og så fået henstilling om, om det ikke ville være lige så rigtigt, at man udsatte arbejdets afslutning. Jeg synes i og for sig, det var rigtigt — herregud, om vi holdt en lille pause og bragte de oprørte nerver til ro, det er da et lovforslag af stor økonomisk rækkevidde, der her er tale om, der er vel ikke noget at sige til, at vi koordinerer det med andre økonomiske forslag. Men det var — det ønsker jeg bestemt at understrege, for det er jeg nødt til at rent personlige grunde —, det var min mening at bringe udvalgets ar-

bejde til afslutning i slutningen af februar, men på henstilling fra forskellig side, ikke alene fra den højtærede finansminister, jeg kan sige fra endnu højere side indenfor regeringen, blev der ikke indkaldt til møde. Jeg har lov at tilføje — jeg synes dog, der skal medgives den højtærede finansminister det, han i denne sammenhæng kan tilkomme —, at jeg har egentlig ingen erindring om, at hverken det ærede medlem hr. H. C. Hansen eller det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har lagt særlig megen utilfredshed for dagen med, at der ikke blev afholdt møder. Det kan jeg også sige, fordi den højtærede formand for folkettinget jo netop i marts måned flere gange anmodede udvalgsformændene om at bringe arbejdet i udvalgene til afslutning for overhovedet at få arbejdsstof i folkettinget, og det ville have været mig en stor glæde, om jeg havde kunnet efterkomme den højtærede formands anmodning, for jeg sætter pris på den højtærede formand, men det var mig ikke muligt.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Såvidt jeg kan forstå, må det fremtidig være sådan, at vi indgiver skriftlig anmodning til udvalgsformanden om, når der er gået en vis nærmere bestemt periode, at han ikke glemmer, at han er formand for et eller andet nærmere betegnet udvalg, og at han dog søger at indkalde det på et eller andet tidspunkt. Det må være en konsekvens af, hvad der her er sket. Finansministeren har henstillet til formanden, at han ikke indkaldte til møde, og nu står min salighed begge de herrer op og siger: det er da også en forfærdelig opposition, hvorfor kommer I ikke og forlanger møderne, hvorfor kræver I ikke, at vi holder møderne? Jeg må tilstå, hvis jeg må sige det til det ærede medlem hr. Himmelstrup i al ven-skabelighed (*Himmelstrup*: Ja, ja!), at jeg havde opgivet det ærede medlem. Jeg har forsøgt at tale med et par medlemmer, som jeg mente var interesseret i sagen, men de havde til syvende og sidst også opgivet det ærede medlem. Der blev altså ingen møder holdt før på det tidspunkt, den højtærede finansminister fandt passende og påkrævet. Man forhandler med amerikanerne, man henviser til, at en forhandling er en forhandling, man må føre det igennem, hvorefter man blæser på sin forhandling, man fore-lægger forslag i rigsdagen, og man siger: nu er det bedst at lade det ligge lidt, vi kan altid se, om det ikke bliver bedre på et lidt senere tidspunkt, så vi kan tage det på en anden måde end den, vi har forhandlet os tilrette